

Hồi Thứ Nhất

TÌNH HUYNH ĐỆ XUẤT HIỆN RẠNG NÚT
NHỮNG GỌN NHỎ KHỎI PHÁT PHONG BA

Vũ Hán thành từ lâu vẫn vang danh là một trấn thành không chỉ rộng lớn mà còn đông đúc dân cư, thế nên vừa sầm uất vừa có những sinh hoạt thịnh vượng, người qua kẻ lại lúc nào cũng tấp nập và nhộn nhịp, vui như trẩy hội.

Hòa lẫn vào dòng người đang trôi chảy ngược xuôi là một nhóm gồm năm nhân vật. Tất cả đều mang vẻ mặt bình thản, tỏ ra không kinh ngạc cũng không dễ bị bầu khí náo nhiệt của trấn thành cuốn hút sự chú tâm của họ.

Nhưng không phải cả năm nhân vật đều như thế cả. Bởi trong nhóm của họ vẫn có một người cứ luôn háo hức nhìn quanh. Và điều này kỳ thực không khó giải thích một khi người đó không chỉ có niên kỷ quá trẻ - chỉ độ mười bảy mười tám tuổi là nhiều, mà gã còn là một nhân vật như thế mới lần đầu được đặt chân vào một nơi đông đảo như thế này.

Và đang khi gã vẫn còn háo hức nhìn đó đây, chợt có một bàn tay khe khẽ nhẹ vào vai gã:

- Triệu sư đệ dù vui mừng hoặc phấn khích thế mấy cũng đừng nhìn chằm chằm vào mọi người như vậy. Há lẽ Triệu sư đệ không biết nếu bị người khác nhìn tương tự, bản thân Triệu sư đệ cũng phần nào khó chịu sao?

Cái vỗ vai làm gã họ triệu giật mình. Nhưng khi nhìn lại, nhận ra đấy chỉ là cử chỉ của một người chung nhóm, gã ngược ngạt mỉm cười:

- Đệ cũng nhận thức điều này. Nhưng vì đây là lần đầu tiên đặt chân đến một nơi phồn hoa đô hội như thế này, đệ không thể cưỡng lại những thôi thúc, muốn tận mắt nhìn khắp xung quanh.

Nhân vật đó phá lên cười, đồng thời còn đưa mắt nhìn ba nhân vật vẫn đi chung nhóm và bảo:

- Cũng chẳng thể trách Triệu sư đệ đúng không? Vì trước kia, ai trong chúng ta lại không như vậy, lần đầu được sư phụ cho phép rời sư môn, bắt đầu một cuộc sống hành tẩu trên giang hồ, do ước mong sớm được ra tay hiệp nghĩa nên lúc nào cũng háo hức nhìn quanh, như thế chỉ chờ có một sự bất bằng nào đó xuất hiện là lập tức can thiệp ngay. Triệu sư đệ đã ở với chúng ta được bốn năm và niên kỷ hiện nay chỉ mới mười bảy, vậy thì có thể bảo đây là

lần đầu tiên trong đời của Triệu sư đệ mới được cùng chúng ta đặt chân đến Vũ Hán Thành. Ta nói đúng đúng không, Triệu sư đệ?

Gã họ Triệu càng thêm ngưỡng, có lẽ vì thế nên đỏ mặt cúi đầu xuống:

- Quách đại sư huynh xin đừng cười đệ nữa. Nếu không...

Nhân vật được gã họ Triệu gọi là Quách đại sư huynh chột một lần nữa vỗ vào vai gã:

- Nếu không, Triệu sư đệ sẽ chẳng còn hứng thú đi cùng bọn ta chứ gì? Thế ai bảo Triệu sư đệ cứ nằng nặc đòi được đi chung nhóm với bọn ta? Sao không đi với Trang nhị sư đệ, hoặc đi cùng Liên tam sư muội?

Câu hỏi này làm gã họ Triệu kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Quách đại sư huynh:

- Quách đại sư huynh là nhân vật được đệ ngưỡng mộ nhất trong số mười lăm đệ tử đã được sư phụ thu nhận trước đệ. Phải chăng ý của Quách đại sư huynh là miễn cưỡng khi thuận tình cho đệ đi cùng? Và nếu vậy, đệ không chỉ gây phiền toái cho mọi người trong chuyến đi này, mà có lẽ bản thân đệ đã từng lần nào đó vô tình đắc tội với chính đại sư huynh chăng?

Quách đại sư huynh nghiêm mặt nhìn gã, cho dù đôi chân vẫn cùng bước đi với cả nhóm gồm năm nhân vật, tiếp tục hòa lẫn vào dòng người tấp nập ngược xuôi trên khắp nẻo đường của trấn thành:

- Có phải đấy là lời thật tâm của Triệu sư đệ, rằng kỳ thực chỉ vì ngưỡng mộ nên quyết định cùng đồng hành với Quách Phú Dĩ ta trong chuyến đi lần này?

Gã họ Triệu vẫn đang nhìn Quách Phú Dĩ đại sư huynh. Nhưng lúc gã toan đáp thì bất chợt gã đổi giọng, nạt khê:

- Thật hèn hạ cho phường vô đạo xấu xa đê tiện. Hừ!

Quách Phú Dĩ tái mặt, chực phát tác. Nào ngờ chính lúc đó gã họ Triệu bỗng xoay người và bước băng băng qua phía bên kia đường, hung hăng cắt ngang ngay trước mặt của rất nhiều người đang xuôi ngược, ngược xuôi.

Những nhân vật cùng nhóm với gã lập tức nhìn theo. Sau đó, bằng những cử chỉ kín đáo là lấy mắt ra hiệu cho nhau, bọn họ cũng vội bước theo gã họ Triệu, vô tình cùng tạo nên một ít rối loạn cho dòng người đông đảo vẫn tiếp tục xuôi ngược.

Đi băng băng ở phía trước gã họ Triệu là một nhân vật có y phục nhàu bẩn. Và chính nhân vật này như chính là đối tượng cho gã họ Triệu bám theo. Bởi nhân vật đó không chỉ có cách di chuyển vừa mờ ám mà còn luôn tìm đủ

mọi cơ hội di len lỏi vào bất kỳ chỗ nào có đông người qua kẻ lại.

Gã họ Triệu cũng di chuyển tương tự và ngày càng thu ngắn khoảng cách giữa gã cùng nhân vật mặc y phục nhàu bẩn.

Đến khi có cơ hội, gã họ Triệu đã vội dẫn lên thêm một bước và chộp vào vai đối phương, nạt khễ:

- Người tưởng có thể thoát dễ thế sao? Hừ!

Nhưng đối phương ngay khi đó cũng có phản ứng thần tốc, là bất ngờ rùn thấp cả hai vai xuống, đồng thời chỉ cần khẽ đảo người thì thoát được chiêu chộp của gã họ Triệu:

- Mau buông. Và cũng đừng can thiệp vào chuyện của ta, trừ phi chính ta đã đắc tội với người.

Vì đã thoát nên nhân vật nọ nhân lúc xoay người cũng kịp thời lẩn nhanh vào một đám đông khác vừa tình cờ bước ừa đến.

Gã họ Triệu tỏ sắc giận, tập tức bám ngay theo đối phương, giọng nói to hơn:

- Nếu để người chỉ là phường trộm đạo lẩn thoát thì Triệu Thái này sao xứng là đệ tử của Huyền Vũ đạo quán danh chấn giang hồ.

Những nhân vật cùng nhóm cũng tiếp tục di chuyển theo gã họ Triệu. Nhờ vậy ai cũng nghe nhân vật mặc y phục nhàu bẩn gần như cố tình ném lại cho gã họ Triệu một câu:

- Người là đệ tử của đạo quán Huyền Vũ? Nghe oai thật, nhưng liệu đó là oai gì mà người bảo danh chấn giang hồ?

Nhân lúc đối phương phát thoại, Triệu Thái một lần nữa kịp dẫn bước và tiếp tục chộp giữ đối phương vào đầu vai:

- Là oai gì cũng được miễn sao không để những kẻ vô sỉ như người tiếp tục tồn tại và giở những trò vô lại chiếm đoạt vật không thuộc về người. Hãy đứng lại nào.

Lần này chiêu chộp của Triệu Thái làm cho đối phương không thể thoát.

Vừa lúc đó Quách Phú Dĩ, đại sư huynh của Triệu Thái kịp bước đến và dừng chân cạnh gã:

- Triệu sư đệ muốn nói y vừa thi thố diệu thủ, khua khoáng và đã đoạt mất hầu bao của ai đó?

Triệu Thái vịn chéo tay, khiến đối phương phải xoay mặt lại, diện đối diện với Triệu Thái và nhóm nhân vật cùng đi vừa bước đến. Đồng thời Triệu Thái gần giọng quả quyết:

- Chẳng biết có phải diệu thủ hay không, nhưng cung cách y khoáng đồ vật ngay trong người của vị nương nương xiêm y lộng lẫy đằng kia đã bị đệ phát hiện.

Và Triệu Thái đổi giọng, ra lệnh cho kẻ có tội:

- Nhìn người, có lẽ niên kỷ chỉ bằng ta, ắt mới lần đầu thực hiện trò vô lại này. Hãy ngoan ngoãn giao hoàn vật đã lấy cho khổ chủ, ta sẽ niệm tình tha cho người một lần.

Kẻ diệu thủ hãy còn trẻ thật, đến dáng điệu cử chỉ cũng rất lúng túng, làm cho lời phủ nhận không đủ thuyết phục bất kỳ ai:

- Sao người dám vu khống cho ta về điều ta không hề thực hiện? Đừng nghĩ hễ người là đệ tử của Huyền Vũ đạo quán thì muốn tự tung tự tác như thế nào cũng được à nha.

Bàn tay của Triệu Thái bóp mạnh hơn vào đầu vai đối phương:

- Có phải người chưa thấy quan tài chưa sa lệ? Có biết hậu quả như thế nào không, nếu để ta chỉ rõ chỗ người đã cất giấu vật vừa đánh cắp? Đừng chuốc thêm họa vào thân, trái lại hãy tự giao vật ra thì hơn. Thế nào?

Quách Phú Dĩ đang nhìn chòng chọc vào kẻ đó và bất chợt dụi giọng bảo y:

- Nếu người thật sự đã thi thố diệu thủ và nhất là hiện vẫn đang lưu trữ vật đó ngay bên trong người thì theo ta, người nên ngoan ngoãn và tự ý nhả ra ắt sẽ tốt hơn.

Nhưng đối phương vẫn tìm cách chống chế với sắc giận mỗi lúc một rõ:

- Ta không đánh cắp vật của bất kỳ ai. Và thái độ này của bọn người càng khiến ta thêm khinh thường Huyền Vũ đạo quán.

Triệu Thái động nộ, mắt tóe hung quang, giọng nói như được rít từ kẽ răng:

- Người không có tư cách bình phẩm, càng không được quyền tùy tiện có những lời xúc phạm đến sư môn của ta. Và vì người đã muốn, được lắm, ta đành thất lễ với người vậy. Hãy xem đây!

Vừa dứt lời, tay còn lại của Triệu Thái lập tức vòng ra phía sau lưng đối phương, xộc vào vùng eo thắt, sau đó thu về và đưa cao cho mọi người cùng nhìn thấy một túi nhỏ được may bằng gấm nhung thượng hạng. Đoạn Triệu Thái gần giọng hỏi đối phương:

- Chẳng phải đây là vật lúc nãy ta thấy người nhét vội vào thắt lưng sao? Hay người bảo chính là vật của người?

Kẻ diệu thủ không chỉ có gương mặt còn trẻ mà cách y đồ mặt cũng chứng tỏ đây là lần đầu tiên gặp phải tính huống bẽ bàng này:

- Dĩ nhiên đây là vật của ta. Có phải người nghĩ vì là đệ tử của Huyền Vũ đạo quán nên mặc tình dùng thủ đoạn này, chiếm đoạt vật của ta?

Triệu Thái cười lạnh, không hề tỏ ra bị bối rối:

- Ta vẫn có cách minh bạch đây là vật sở hữu thuộc về ai. Nào, nói mau đi, vật trong túi này là gì? Người bảo đây là vật của người, lẽ đương nhiên phải rõ cụ thể đó là vật gì. Nào!

Kẻ diệu thủ tức giận, càng đỏ mặt và nghiến răng:

- Tại sao ta phải cho người biết đó là vật gì? Người muốn lấy cứ lấy và hãy mau buông tay bản thủ của người ra. Nếu không...

Chợt Quách Phú Dĩ bảo Triệu Thái:

- Hãy đưa ta xem nào. Triệu sư đệ.

Triệu Thái giao túi gấm nhỏ cho đại sư huynh:

- Sau khi gỡ trò vô lại, chính mắt đệ thấy y chỉ kịp nhét vội vào người, quyết chẳng thể biết vật trong đó là gì. Xin đại sư huynh tác chủ, chỉ cần y nói đúng vật chứa trong túi, đệ lập tức nhận lỗi và chịu mọi xử phạt của đại sư huynh.

Quách Phú Dĩ thoáng mở nhanh miệng túi. Và sau khi đã nhìn, Quách Phú Dĩ vừa gạt đầu vừa mỉm cười với kẻ diệu thủ:

- Triệu sư đệ của ta nói rất đúng. Không chỉ có thế, ta còn quả quyết người phen này nhất định phải thất vọng vì đã ra tay một cách vô ích. Và bây giờ, nếu muốn minh chứng người vô tội, e chỉ còn cách là gọi đúng tên vật chứa trong túi gấm sang trọng này. Nào, thử xem.

Sắc mặt của kẻ diệu thủ chợt trở nên ngơ ngác:

- Sao lại bảo ta phải thất vọng? Trừ phi trong túi đó không hề có báu vật?

Quách Phú Dĩ tủm tỉm cười và từ từ trút vào lòng bàn tay, một vật chợt lăn rạ khỏi miệng túi gấm:

- Chỉ là một thỏi Thạch Sơn, chuyên để nữ nhân dùng thoa môi. Vật của người chẳng?

Kẻ diệu thủ thất vọng hoàn toàn, hai mắt chợt nhắm lại:

- Không phải vật của ta. Và bây giờ bọn người định xử trị ta như thế nào?

Triệu Thái toan lên tiếng nhưng đã bị Quách Phú Dĩ nhanh miệng hơn, đành phần nói trước, dĩ nhiên là nói với kẻ diệu thủ:

- Ta sẽ để người tùy ý ra đi. Một phân vì đây chỉ là một vật vô dụng, phần khác nếu người chịu tỏ cho ta biết lai lịch sư thừa của người.

Kẻ diệu thủ hé mở mắt, len lén nhìn Quách Phú Dĩ:

- Tại sao người muốn biết lai lịch sư thừa của ta?

Triệu Thái nghi hoặc:

- Đại sư huynh bảo xuất thân của y cũng từ môn phái nào đó, là người võ lâm như chúng ta? Thật sao?

Quách Phú Dĩ không đáp lời Triệu Thái, chỉ hắng giọng và khẽ hỏi kẻ diệu thủ:

- Vì hành vi của người gợi cho ta nghĩ đến một môn phái. Có phải người xuất thân từ Không Không môn?

Kẻ diệu thủ tái mặt, lại nhắm mắt một lần nữa:

- Ta vô dụng, đã bị bọn người bắt quả tang, muốn xử trị ta như thế nào tùy bọn người. Nhưng đừng mong ta hé môi, nửa lời thổ lộ về sư thừa.

Triệu Thái cười nhạt:

- Người đã thừa nhận điều vừa làm, lẽ nào lại tỏ ra ương bướng, không phát hiện lòng đại lượng được đại sư huynh ta cố tình mở lối cho người?

Kẻ diệu thủ xạ ánh mắt giận dữ nhìn Triệu Thái:

- Đừng ngỡ đã đắc thủ là về mọi phương diện đều hơn ta. Hãy thử nhìn lại bản thân và nhất là nếu có đởm lược hãy giải khai huyết đạo, sau đó cùng ta tìm nơi thích hợp để so tài cao hạ.

Quách Phú Dĩ thoáng cau mày:

- Triệu sư đệ đã khống chế huyết đạo của y?

Và khi Triệu Thái chỉ mới gật đầu nghĩa là chưa một lời giải thích về điều đã hành động, Quách Phú Dĩ chợt nhanh tay giải khai huyết đạo cho đối phương. Không những thế, Quách Phú Dĩ còn bảo:

- Phàm làm việc gì cũng phải biết cân nhắc đắn đo. Vả lại vật bị đánh cắp chỉ là một thỏi son hoàn toàn không có giá trị. Theo ta, mọi việc có thể dừng ở đây được rồi. Triệu sư đệ đồng ý chăng? Người đi đi, kéo lại nói người của đạo quán Huyền Vũ cố tình gây khó dễ với người.

Được phóng thích, kẻ diệu thủ lẽ ra phải có lời đáp tạ mới đúng, nhưng thay vào đó y lại lạnh lùng quay ngoắt người và ung dung bỏ đi. Mục kích cảnh này Triệu Thái thật sự bất bình:

- Y vẫn không có thái độ hối lỗi. Đại sư huynh dễ dãi như thế ngộ nhờ y

vẫn tái phạm, có khác nào chúng ta dung túng cho điều có thể sớm ngăn chặn?

Quách Phú Dĩ trút trả thổi Thạch Sơn lại vào túi gấm và nhìn quanh như muốn tìm chỗ vất đi:

- Nhưng lỗi của y chỉ là tẩy máy tay chân, lấy nhầm phải một vật kỳ thực không chỉ vật vãnh mà còn rất tầm thường đối với bất kỳ nữ nhân nào. Và với một lỗi như vậy, Triệu sư đệ định xử trí y thế nào?

Triệu Thái chột cau mày, nhưng chỉ vì lo cho số phận của túi gấm cùng vật dụng chứa trong đó:

- Vật đó dù chỉ là vật vãnh thì vẫn có chủ nhân. Đại sư huynh xin cứ giao cho đệ. Biết đâu sẽ có cơ hội đệ tìm gặp hầu hoàn lại cho chủ nhân.

Quách Phú Dĩ cười lạt, ném sang cho Triệu Thái, đoạn hạ thấp giọng bảo:

- Tùy Triệu sư đệ. Nhưng ta quả quyết sẽ có lúc Triệu sư đệ nghĩ lại, nếu nhận ra rằng đã đắc tội thế nào đối với nhiều thật nhiều những nhân vật trường bối vốn là hậu thuẫn thật không dễ đối phó của kẻ lúc này.

Triệu Thái đã đưa tay đón nhận túi gấm. Nhưng lúc cất vào bọc áo, lời của đại sư huynh Quách Phú Dĩ mới làm Triệu Thái giật mình:

- Đại sư huynh đã nhận ra lai lịch sư thừa của y? Là Không Không môn gì đó vừa được đại sư huynh đề cập?

Quách Phú Dĩ chột nhìn quanh:

- Thêm điều này nữa, Triệu sư đệ vì mới lần đầu được bôn tẩu giang hồ nên cần ghi nhớ. Đây là có những việc không phải muốn nói vào lúc nào hoặc ở bất kỳ nơi đâu cũng được. Hãy theo ta, tìm một phạn điểm nào đó để ăn trưa. Sau đó tự khắc Triệu sư đệ sẽ minh bạch.

Và một lần nữa cả nhóm năm nhân vật lại hòa lẫn vào dòng người, cho đến khi họ tìm thấy một phạn điểm thích hợp để cùng nhau tiến vào trong.

Lúc gọi thức ăn, Triệu Thái có phần nào ngỡ ngàng khi nghe một trong ba nhân vật đồng môn thì ào, hỏi khế Quách Phú Dĩ:

- Chúng ta ai cũng mệt mỏi, liệu có nên chẳng nếu đệ gọi họ mang đến cho chúng ta một bầu mỹ tửu?

Quách Phú Dĩ liếc mắt nhìn về phía Triệu Thái:

- Thanh quy của bốn quán là khuyên chúng ta đừng quá đam mê tửu sắc. Nếu chỉ dùng mỗi một bầu mỹ tửu cho chúng ta đến những năm người thì theo ta ắt chẳng đến nỗi nào.

Đáp lại thái độ rõ ràng là dò hỏi của Quách Phú Dĩ, Triệu Thái bối rối và

ngập ngừng:

- Ở đây đại sư huynh có bối phận cao nhất. Nếu đại sư huynh bảo không sao thì có nghĩa là... nghĩa là không sao!

Quách Phú Dĩ bật cười:

- Hảo! Và chỉ cần Triệu sư đệ cứ mãi ngoan ngoãn thế này, hãy tin ta, rồi đây hậu vận của Triệu sư đệ quyết chẳng kém gì bọn ta. Nào, rượu đã được mang đến rồi, hãy đưa chén đây, chúng ta sẽ cùng cạn để cùng chúc nhau lần đi này vạn sự đều may mắn, mã đáo thành công. Cạn nào!

Triệu Thái không muốn uống, nhưng vì thấy ai cũng ngửa cổ trút cạn chén vào miệng nên đành miễn cưỡng nhấp một ngụm nhỏ rồi đặt chén xuống:

- Xin đừng trách vì đệ dùng chưa quen. Chư vị sư huynh hãy cứ tự nhiên. Phần đệ chỉ cần biết về lai lịch sư thừa của kẻ lúc này là đủ.

Thái độ của Triệu Thái làm nhân vật đồng môn vừa mới rồi đã đề xuất việc gọi rượu chọt bật cười hô hố:

- Không hề gì. Vì bớt đi một người là phần rượu của bọn ta kể như được tăng lên. Còn về kẻ lúc này ư? Triệu sư đệ nên gọi là "ả" mới phải. Trừ phi chính Triệu sư đệ đã thật sự quá ngờ nghệch, không đủ bản lĩnh để nhận ra đấy chỉ là một ả đã cố ý cải dạng nam trang.

Triệu Thái thêm giật mình, nhất là khi nghe đến lượt Quách Phú Dĩ đại sư huynh lên tiếng quả quyết:

- Không chỉ là một ả cải nam trang, mà kỳ thực xuất thân của ả chính là từ Không Không môn hết sức thần bí.

Triệu Thái chưa tin lắm:

- Ả đã không một lời nào thừa nhận lai lịch sư thừa chính là Không Không môn, đại sư huynh có thể cho đệ biết, đâu là nguyên do để có lời quả quyết đó?

Quách Phú Dĩ lại rót rượu vào các chén:

- Thoạt tiên, ta muốn biết Triệu sư đệ bằng cách nào phát hiện trò diêu thủ không không của ả?

Triệu Thái ngơ ngác:

- Diêu thủ không không?

Một đồng môn sư huynh khác của Triệu Thái lên tiếng:

- Đối với Không Không môn, trò diêu thủ kỳ thực là một trong nhiều tuyệt kỹ từng giúp họ thêm thần bí. Chỉ hạn hữu lắm, như lần vừa rồi chẳng hạn,

tuyệt kỹ diệu thủ của họ mới bị Triệu sư đệ phát giác. Và nguyên nhân có lẽ chỉ vì giới tính của ả. Đã là nữ nhân, ả lại còn rất trẻ, đấy là những bất lợi khiến ả sơ suất. Nhưng Thạch Lang ta hỏi thật nhé. Thế lúc Triệu sư đệ mò chạm vào người ả, có thật đã không cảm nhận da thịt mềm mại của ả chẳng? Hoặc đã cảm nhận nhưng vì sợ bị đại sư huynh bắt tội nên cố tình làm ra vẻ vô tâm, nói tránh là không hề biết ả đích thị nữ nhân?

Triệu Thái đỏ mặt:

- Thanh quy của bốn quán giáo huấn rất rõ, là phạm đối với bất kỳ nữ nhân nào, nếu không phải phu thê thì không được tỏ sự sàm sỡ. Đệ thật sự không biết y là nữ nhân. Nếu biết, đệ nào dám tháo thứ, có hành vi xúc phạm ả, cũng là vi phạm thanh quy bốn quán.

Thạch Lang cười hô hố, sau đó ngửa cổ uống cạn chén rượu thứ hai. Chờ khi đặt chén rỗng không xuống, Thạch Lang mới tiếp tục lên tiếng:

- Ô! Không biết thì không có tội. Triệu sư đệ cần gì tỏ ra hốt hoảng như vậy. Duy có điều, thật may cho Triệu sư đệ là lần này được cùng đại sư huynh đồng hành. Đại sư huynh không chỉ có bản lĩnh cao minh mà còn rất thông cảm dễ dàng hòa đồng với lũ chỉ là sư đệ chúng ta. Nếu không, ha ha... Triệu sư đệ làm gì có cơ hội được chạm dù chỉ là một ngón tay vào thân ngọc vóc ngà thật mềm mại của bọn nữ nhân yêu kiều đáng mến.

Triệu Thái kinh hoảng, vội liếc nhìn Quách Phú Dĩ:

- Đại sư huynh...

Quách Phú Dĩ lập tức háng giọng:

- Triệu sư đệ muốn hỏi ta về nguyên nhân nhận ra lai lịch sư thừa của ả? Là thế này, thứ nhất, ả biết quá rõ về Huyền Vũ đạo quán của chúng ta. Một điều ả không thể nào am hiểu nếu so với niên kỷ và bản lĩnh kể như là kém của ả. Chứng tỏ ả có chốn xuất thân không tầm thường và dĩ nhiên là được nghe các trưởng bối nói cho ả biết về mọi việc có liên quan đối với các bang môn phái trên chốn giang hồ. Thứ hai, đấy là hành vi của ả, được Triệu sư đệ cho là trò vô lại. Nhưng thật ra có điều này ta từng nghe biết về Không Không môn, rằng môn nhân đệ tử của họ, bất luận ai nếu muốn xuất sơn, bắt đầu một kiếp sống hành tẩu giang hồ thì hầu như phải vượt qua một vài thử thách. Và chỉ khi nào thành công thì kẻ đó mới được kể là đủ tư cách xuất đạo, đủ bản lĩnh để không làm tổn hại đến thanh danh thần bí của Không Không môn sau này.

Triệu Thái vỡ lẽ:

- Ý đại sư huynh muốn nói vì tuyệt kỹ diệu thủ không không của kẻ lúc

nãy còn kém, đã bị đệ phát hiện, nên kể như thử thách đó ả đã không đủ bản lĩnh vượt qua?

Quách Phú Dĩ trầm ngâm:

- Ta lại mong điều đó đừng trở thành sự thật. Vì nếu không, sự thất bại của ả là do Triệu sư đệ, vậy thì hậu quả tất yếu là những trưởng bối của ả quyết không dễ bỏ qua cho Triệu sư đệ.

Triệu Thái bất bình và nhất là bất phục:

- Họ không bỏ qua thì đã sao? Há lẽ đại sư huynh toan khuyên đệ mai hậu dù có mục đích việc bất bằng thì thà đừng can thiệp hầu tránh bị chuốc họa vào thân? Vậy thì hoàn toàn trái với thanh quy bốn quán, đệ e khó thể tuân theo.

Quách Phú Dĩ lại hắng giọng:

- Ta không hề có ý khuyên Triệu sư đệ bất kỳ điều gì tương tự. Nhưng liệu Triệu sư đệ có thể giúp ta minh bạch một điều, là trước ngày chúng ta ly khai sơn môn, nếu ta nhớ không lầm thì sư phụ có ra lệnh cho Triệu sư đệ đến gặp riêng. Sư phụ đã thổ lộ điều gì với Triệu sư đệ?

Triệu Thái bối rối:

- Hóa ra sư phụ vẫn chưa nói điều gì, nhất là với đại sư huynh nguyên là đại đệ tử sau này sẽ kế nghiệp cương vị quán chủ đạo quán Huyền Vũ?

Quách Phú Dĩ khẽ lắc đầu:

- Nếu sư phụ đã nói, ta còn hỏi Triệu sư đệ làm gì. Nhưng tại sao Triệu sư đệ nghĩ sư phụ phải nói với ta?

Triệu Thái miễn cưỡng giải thích:

- Vì theo chủ ý của sư phụ, đại sư huynh trước sau gì cũng là quán chủ kế nhiệm. Hướng hồ đây là điều có liên quan đến thân thế của đệ, ắt thế nào sư phụ cũng tỉ bày tất cả cho đại sư huynh biết.

Quách Phú Dĩ hoài nghi:

- Thân thế của Triệu sư đệ ư? Không lẽ Triệu sư đệ vẫn còn gia thân, chẳng hề là một cô nhi như lời Triệu sư đệ đã tỏ lộ bốn năm trước, lúc khẩn cầu sư phụ thu nhận làm đệ tử?

Triệu Thái lập tức nghiêm mặt:

- Đệ vẫn là cô nhi đúng như lời đã giải bày và may được sư phụ thu nhận. Chỉ khác chẳng là đệ chưa hề tỏ thật cùng sư phụ xuất thân đích thực của phụ thân đệ trước kia đã từng là nhân vật như thế nào.

Quách Phú Dĩ động tâm:

- Lệnh tôn vốn dĩ là nhân vật từng vang danh trên chốn võ lâm ư? Triệu Sơn? Có phải đó là tính danh của lệnh tôn? Sao ta chưa hề nghe bao giờ? Và thái độ che giấu sự thật này của Triệu sư đệ cuối cùng vẫn bị sư phụ phát hiện?

Triệu Thái gượng cười:

- Gia phụ từng là nhân vật võ lâm, nhưng không đến nỗi vang danh như đại sư huynh vừa lâm nghĩa. Còn thái độ của đệ bị sư phụ phát hiện thì phần nào do sở học truyền gia của đệ đã không thể che giấu mục lực quá tinh tường của sư phụ.

Thạch Lang quan tâm:

- Triệu sư đệ có công phụ gia truyền như thế nào? Có lợi hại chăng? Không phải ta hỏi vì hiếu kỳ, bởi nào chỉ có một mình Triệu sư đệ là từng am hiểu võ công trước khi được sư phụ thương tình thu nhận. Kỳ thực ta chỉ mong qua công phụ gia truyền đó sẽ dễ dàng nhận biết lệnh tôn trước kia từng là nhân vật như thế nào, có thật sự chẳng hữu danh gì cả như ý của Triệu sư đệ vừa khiêm tốn, không chịu thừa nhận chăng?

Triệu Thái tìm cách thoái thác một lời đáp:

- Cách đây bốn năm gia phụ đã ra người thiên cổ. Đệ sẽ là bất hiếu tử nếu vì thuận tình chư vị sư huynh, cố tình gợi nhắc lại nhiều điều tủi nhục thừa sinh thời gia phụ từng chịu đựng. Đệ chỉ nêu rõ tính danh của gia phụ là quá lắm rồi. Mong chư vị sư huynh lượng thứ cho.

Quách Phú Dĩ gật đầu:

- Nhưng sư phụ vì vẫn đoán biết lai lịch của lệnh tôn nên có cho gọi Triệu sư đệ đến gặp để trách mắng?

Triệu Thái cúi đầu:

- Nào chỉ trách mắng không thôi. Trái lại, suýt nữa là đệ đã bị sư phụ hạ lệnh trục xuất khỏi môn trường.

Quách Phú Dĩ giật mình:

- Vậy thì tại sao sư phụ vẫn chưa hạ lệnh trục xuất?

Triệu Thái ngẩng mặt lên, ai oán nhìn bốn nhân vật sư huynh đồng môn:

- Sư phụ chưa nỡ dứt tình chỉ là nhờ lời đệ thỉnh cầu. Vì đệ có nói, không bao lâu nữa là đến ngày mừng thọ sư phụ. Đệ cầu xin sư phụ cho đệ cơ hội báo đáp công ân cứu mang dưỡng dục suốt bốn năm qua, thậm chí chỉ một lần này thôi, đệ cũng mãn nguyện.

Quách Phú Dĩ thoáng cười nhạt:

- Và theo sự phụ sắp đặt, Triệu sư đệ được cùng ta đồng hành, quyết tìm một lễ vật vô giá, mừng thọ cho sư phụ?

Triệu Thái gật đầu:

- Đầu tiên là do ý của đệ. Phải dẫn đo lường sư phụ mới chấp thuận lời thỉnh cầu của đệ. Vì dù sao, ở bốn quán ngoài sư phụ thì chỉ còn đại sư huynh là nhân vật luôn được đề ngưỡng mộ.

Quách Phú Dĩ không vì nghe lời đó mà tỏ ra đắc ý:

- Ngoài ra sư phụ không cần dặn gì thêm với Triệu sư đệ sao?

Triệu Thái ngơ ngác:

- Tại sao phải căn dặn thêm một khi trong chuyến đi tìm lễ vật mừng thọ này, ở bên đệ lúc nào cũng có đại sư huynh, là nhân vật từ bản lãnh đến kinh lịch giang hồ đều cao minh, chỉ kém mỗi một mình sư phụ?

Quách Phú Dĩ lúc này mới cười nhẹ:

- Có thật như thế chẳng?

Chợt Triệu Thái đứng bật lên, mắt thì xạ nhìn xa xa ra ngoài phạn điểm:

- May quá, chủ nhân của túi gấm lúc nãy lại tình cờ xuất hiện ở ngoài kia. Để đệ giao hoàn vật cho người.

Những đồng môn sư huynh của Triệu Thái nhìn theo và đều nhận ra đó là một nữ nhân không những mặc xiêm y lộng lẫy, mà còn có một vài a hoàn luôn theo hầu. Và Thạch Lang nhún vai:

- Chỉ là một mệnh phụ phu nhân quyền quý. Triệu sư đệ vị tất nhận được của người lời đáp tạ, nếu không muốn nói là có thể bị người nghi ngược lại, rằng Triệu sư đệ chính là hung thủ đã đánh cắp một vật thật ra không hề trọng yếu đối với hạng trưởng giả đó.

Quách Phú Dĩ bật cười:

- Nếu điều đó xảy ra thì âu cũng là bài học cho gã nhớ đời. Và nhân lúc chẳng có gã, Trình sư đệ sao không nhanh miệng gọi thêm vài ba bầu rượu nữa?

* *

*

... Trong khi đó, Triệu Thái vẫn khẩn trương đi nhanh chân, mong đuổi kịp đoàn nữ nhân diêm dúa trước khi họ bỏ đi quá xa. Dù vậy, Triệu Thái vẫn không theo kịp, bất quá chỉ có thể gọi lúc đoàn nữ nhân sắp sửa đi khuất hoàn toàn vào một khách điểm cũng thuộc loại sang trọng xứng hợp với phong thái

của họ:

- Cô nương này...

Tiếng gọi của Triệu Thái vì chỉ có thể nhắm vào một a hoàn đi sau cùng nên thật may mắn đã được đáp ứng. A hoàn quay lại và có phần nào kinh ngạc nhìn Triệu Thái:

- Có phải công tử vừa lên tiếng gọi?

Triệu Thái cả mừng, vội tiến lại gần hơn và tìm cách nhìn qua vai a hoàn, hy vọng sẽ nhìn thấy nữ nhân xiêm y lộng lẫy vì phát hiện động thái của a hoàn ắt thế nào cũng tạm dừng chân hoặc đại loại có một biểu hiện nào đó tỏ ra quan tâm. Nhưng Triệu Thái đã phải thất vọng vì chỉ nhìn thấy một điều, rằng đoàn nữ nhân vẫn cứ đi thẳng ra dãy nhà phía sau của khách điếm, như thế chẳng một ai nhận biết đã có một a hoàn trong họ vì nghe tiếng Triệu Thái kêu nên dừng lại, kể như gián đoạn với đoàn người đang vào trọ ở khách điếm này.

Phát hiện thái độ của Triệu Thái, cứ nhìn đâu đâu thay vì đáp lại câu hỏi, a hoàn tỏ ý chẳng hài lòng:

- Công tử có quen với đại tỷ tiểu nữ chẳng? Nhưng sao công tử không đáp lời tiểu nữ? Trừ phi tiếng gọi tiểu nữ vừa nghe không thật sự do công tử phát ra.

Triệu Thái nhận biết ngay bản thân vừa thất lễ như thế nào, vội nở nụ cười thật tươi với người đối diện:

- Không, tại hạ chưa có vinh hạnh được quen biết với quý đại tỷ bao giờ. Và dĩ nhiên lời gọi vừa rồi là do tại hạ cố ý gọi cô nương. Xin cho hỏi cô nương có nhận ra vật này?

A hoàn tỏ ra giật mình ngay khi thoát nhìn thấy túi gấm nhỏ vừa được Triệu Thái đưa cho xem:

- Chuyện này là thế nào? Công tử có thể giải thích rõ cho tiểu nữ nghe được không?

Triệu Thái vẫn giữ nụ cười trên môi:

- Là thế này, vừa rồi lúc tại hạ đi dọc theo các phố có tình cờ nhìn thấy một kẻ tiểu nhân giở trò diêu thủ, lén đoạt vật này từ quý đại tỷ. Nay vật đã được tại hạ đoạt lại, chỉ mong giao hoàn cố chủ chính là quý đại tỷ.

A hoàn càng thêm kinh ngạc:

- Tiểu nữ chỉ là gia nhân, thật sự không đủ tư cách để quyết định nên có thái độ như thế nào. Liệu có phiền chẳng nếu công tử chịu khó chờ một lúc, tiểu nữ sau khi thỉnh ý đại tỷ sẽ quay lại và có lời phúc đáp thật minh bạch

cùng công tử?

Triệu Thái vui vẻ gật đầu, không những thế mà còn giao luôn túi gấm cho a hoàn:

- Tại hạ quyết không nhìn lầm và trí nhớ cũng chưa lầm bao giờ. Đích thực vật này là của quý đại tỷ. Cô nương cứ nhận lấy, giúp tại hạ giao hoàn tận tay quý đại tỷ. Và như thế sẽ không phiền cô nương quay lại hoặc phúc đáp tại hạ làm gì chỉ uống phí thời gian. Vì đối với tại hạ, chỉ cần giao vật cho đúng cố chủ là đủ mãn nguyện rồi. Xin cáo biệt.

Nhưng a hoàn vội kêu lại:

- Sao công tử không chịu khó chờ một lúc? Vì như đã nói, thân phận của tiểu nữ quyết không thể tác chủ bất luận điều gì. Tiểu nữ sẽ quay lại ngay.

Và vì a hoàn ngay sau đó đã vội bỏ đi vào trong thật nhanh, nên Triệu Thái dù không muốn vẫn lâm vào tình cảnh không thể không đứng chờ.

Đã vậy, a hoàn nọ nào chịu quay lại ngay như đã nói, khiến Triệu Thái càng chờ càng sốt ruột.

Cuối cùng, lúc Triệu Thái toan bỏ đi, chợt nghe có tiếng của Thạch Lang sư huynh kêu từ phía sau bằng giọng đã thấm đậm men tửu:

- Nhìn kìa, hóa ra Triệu sư đệ vẫn bình an vô sự. Thế mà bọn ta cứ ngỡ Triệu sư đệ đi lâu đến vậy ắt là bị đối phương nghi ngờ chính Triệu sư đệ vừa là người đoạt vật, sau đó lại vờ vĩnh, vừa là người quay lại giao hoàn vật cho người.

Triệu Thái đưa mắt nhìn lại và nhận ra không phải chỉ một mình Thạch Lang đang mang bộ mặt đỏ gay vì men tửu. Vì chỉ có một mình đại sư huynh Quách Phú Dĩ là vẫn tỏ ra bình ổn hoặc men tửu không làm đại sư huynh đỏ sắc, hoặc đại sư huynh Quách Phú Dĩ không thật sự uống nhiều rượu như ba vị sư huynh kia, thế nên Triệu Thái cau mặt, lên tiếng hỏi đại sư huynh:

- Đệ cũng định quay lại. Nhưng sao chư vị sư huynh chưa gì đã vội đi tìm đệ với những bộ mặt say túy lúy như thế nào? Vạn nhất để người khác phát hiện chúng ta đã vi phạm thanh quy thì còn gì là thanh danh từ lâu nay của bốn quán?

Quách Phú Dĩ cười nhạt:

- Ta chưa trách Triệu sư đệ vì bỏ đi quá lâu nên khiến ai ai cũng lo lắng, tư cách gì Triệu sư đệ lên tiếng trách ngược bọn ta đều là sư huynh, có bối phận cao hơn?

Triệu Thái bối rối, vội phân minh:

- Đệ đã lỡ lời, chỉ vì lo cho thanh danh bốn quán, mong đại sư huynh lượng thứ.

Quách Phú Dĩ chợt lạnh giọng ra lệnh:

- Đã đến lúc chúng ta phải đi rồi. Bất luận Triệu sư đệ có kịp giao hoàn vật vô dụng đó cho người hay không, theo ta thà vất bỏ đi thì hơn. Đi nào.

Triệu Thái vội gật đầu phụ họa, phần nào để chứng tỏ không muốn đắc tội nữa với đại sư huynh:

- Cũng may đệ đã kịp giao hoàn vật cho người, không đến nỗi thất lễ là nữ vứt đi vật chẳng do bản thân làm chủ.

Nhưng khi tất cả đã quay lưng định bỏ đi, thì tiếng kêu của a hoàn lúc nãy chợt cất lên từ phía sau, gọi Triệu Thái:

- Xin chờ đã. Thật thất lễ vì để công tử chờ quá lâu.

Triệu Thái quay lại và thật sự kinh ngạc:

- Cô nương sao chưa giúp tại hạ giao hoàn vật cho quý đại tỷ? Việc này là ý gì đây?

Triệu Thái hỏi như thế vì phát hiện a hoàn vẫn cầm túi gấm nhỏ trên tay và nghe a hoàn đáp:

- Đại tỷ của tiểu nữ bảo không thể nhận vật chẳng thuộc về mình. Dù vậy thành ý của công tử đại tỷ của tiểu nữ nhờ chuyển lời là xin tâm lĩnh và ghi nhớ, đồng thời còn có lời khen công tử thật trung thực, không tham lam cũng không khinh bỏ, cho dù vật chứa trong này chẳng có giá trị gì. Và bây giờ, xin công tử nhận lại cho. Mọi định đoạt sau đó về số phận của vật này đều tùy công tử.

Triệu Thái miễn cưỡng nhận lại. Kể cả khi cất túi gấm vào người, Triệu Thái vẫn có sắc mặt ngơ ngác, nhìn mãi theo a hoàn đang đi mỗi lúc mỗi khuất vào trong.

Và Triệu Thái chỉ trở lại thực tại khi nghe Quách Phú Dĩ đại sư huynh hắng giọng:

- Triệu sư đệ vẫn không đành tâm vất bỏ vật đó? Vậy thì tùy Triệu sư đệ. Nhưng đừng quên đã đến lúc chúng ta tiếp tục hành trình. Hay ý Triệu sư đệ không muốn đi, vì vẫn mong tìm đúng chủ nhân của vật đó để giao trả?

Triệu Thái lập tức quay ngoắt lại với những sư huynh đồng môn:

- Đệ đương nhiên sẽ cùng đi với chư vị sư huynh. Vì lệnh của đại sư huynh, đệ nào dám không tuân theo.

Nhưng bất luận Triệu Thái hoặc nói hoặc có thái độ ngoan ngoãn như thế

nào thì kể từ lúc đó trở đi vẫn xuất hiện một bầu không khí lạnh lùng, nhất là giữa Triệu Thái với Quách Phú Dĩ đại sư huynh.

Tự nhận bản thân có lỗi, là nguyên nhân dẫn đến cảnh trạng này, Triệu Thái đành lặng thinh đi theo các sư huynh, không dám hé môi, cũng không dám háo hức nhìn ngang nhìn ngửa như lúc mới đặt chân vào Vũ Hán thành nữa.

Và cứ thế, theo ánh chiều dương dần buông, nhóm năm nhân vật đi xa dần thành Vũ Hán, bắt đầu nhìn thấy lại cảnh hoang liêu cô tịch luôn có ở bất kỳ các ngoại thành nào, nơi không còn hiện diện nữa sự sầm uất của chốn phần hoa đô hội và đông người qua lại...

o O o